

Arrest

nr. 262 953 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Libanese nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 september 2018.

1.2. Op 7 januari 2021 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocate.

1.3. Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en een Arabische moslima te zijn. U bent afkomstig uit Selha maar verhuisde als kind naar Sarafand. U liep er school en begon na uw middelbaar 'rechten' te studeren aan de Libanese universiteit te Saida. Na twee jaar diende u uw studies stop te zetten. U heeft nooit gewerkt in Libanon. In 1996 huwde u officieel met H. B. (O.V. X), een Palestijn afkomstig uit Ain el Helwe, die u in Saida leerde kennen. Na uw huwelijk verhuisde u naar Ain el Helwe. Jullie kregen samen vier kinderen, i.c. A. (O.V. X), S. (O.V. X), S. en S.. Bij aanvang van uw verblijf in Ain el Helwe werd u vaak door andere vrouwen aangesproken op uw uiterlijk, i.c. uw westerse kledingstijl, het feit dat u geen hoofddoek droeg, Ook een aantal van uw echtgenoot zijn familieleden maakten hierover soms opmerkingen.

Uw echtgenoot werkte als taxichauffeur binnen als buiten het vluchtelingenkamp. Begin 2018 werd uw echtgenoot toen hij aan het werk was aangesproken door leden van islamitische groeperingen. Ze boden hem hulp, geld aan maar u weet niet wat zij in ruil van uw echtgenoot verlangden. Uw echtgenoot weigerde elke keer enige samenwerking met deze mannen. In het begin zou uw echtgenoot op een rustige manier zijn aangesproken maar uiteindelijk veranderde hun toon en zouden zij uw echtgenoot met hun wapens bedreigd hebben. Tevens zouden ze uw echtgenoot op straat in de gaten gehouden hebben. Uw echtgenoot zou u niet veel details hebben verteld maar vertrouwde u wel toe dat hij schrik had te worden vermoord. Hij zou uiteindelijk bij het Volkscomité zijn langs geweest om hulp te vragen maar kreeg te horen dat ze niets voor hem konden doen. In april 2018 zou uw echtgenoot voor de laatste keer zijn aangesproken, ook deze keer weigerde hij zijn medewerking. Op 29 april 2018 zou uw zoon A., toen hij boodschappen aan het doen was, op straat zijn ontvoerd door vier gemaskerde mannen. Opnieuw zou uw echtgenoot bij het Volkscomité zijn langs geweest, doch zonder enig resultaat. Uw zoon zou uiteindelijk de volgende ochtend zijn vrijgelaten. Uit vrees dat er opnieuw iets met uw zoon zou gebeuren, besloot u hem buiten het kamp bij uw familie onder te brengen.

Naast bovenstaande problemen zou ook uw dochter S. vanaf april 2018 geregeld zijn lastiggevallen in het vluchtelingenkamp door islamitische jongeren. Uw dochter studeerde aan de unief en begaf zich bijgevolg geregeld 's avonds alleen op straat als ze van de les kwam. Bovendien droeg uw dochter ook geen hoofddoek. Wanneer men haar zo op straat zag lopen, zou uw dochter zijn uitgescholden en beledigd. Daarnaast zouden ook uw schoonbroer en schoonzus vaak commentaar gehad hebben op uw dochter en de manier waarop u haar opvoedde. Zo zou hij u aangesproken hebben over het feit dat ze geen hoofddoek droeg en studeerde en probeerde hij u te overtuigen uw dochter te laten huwen.

Een week nadat u uw zoon buiten het kamp bij uw familie onderbracht, besloten u en uw echtgenoot om eveneens, samen met uw drie dochters, het kamp te verlaten en uw zoon bij uw familie te vervoegen. Tijdens jullie verblijf bij uw familie zou uw echtgenoot op een gegeven moment zijn opgebeld door iemand die hem vroeg waar jullie waren. Tevens zou hij uw echtgenoot hebben meegedeeld dat in het kamp het gerucht de ronde deed dat hij een spion was. Jullie besloten hierop uit veiligheidsoverwegingen om Libanon te verlaten. Uw echtgenoot regelde jullie paspoorten en visa en op 18 augustus 2018 verliet u, samen met uw echtgenoot en uw vier kinderen, Libanon. Jullie reisden met het vliegtuig via Ethiopië, Bolivië en Brazilië naar Spanje. Vandaar vervolgden jullie met de wagen jullie weg via Frankrijk naar België. Jullie zouden op 3 september 2018 in België zijn aangekomen en op 5 september verzocht u hier om internationale bescherming. Ook uw echtgenoot, uw zoon A. en uw dochter S. dienden diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Na jullie aankomst in België zouden jullie via uw schoonzus vernomen hebben dat onbekenden bij haar naar uw echtgenoot waren komen vragen.

U vreest alles ingeval van een terugkeer naar Libanon. U vreest dat uw twee jongste dochters, die ondertussen de leeftijd bereikt hebben om hogere studies aan te vatten, in geval van een terugkeer door uw schoonbroer onder druk zullen gezet worden te huwen in plaats van te studeren. U vreest ook voor uw zoon die reeds werd ontvoerd en het een volgende keer misschien niet zal redden. U hoopt dat uw kinderen hier de kans krijgen te studeren en een toekomst uit te bouwen.

U verwees in het kader van uw verzoek naar de documenten die uw echtgenoot voorlegde, i.c. uw Libanese identiteitskaart, de identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen op naam van uw echtgenoot en uw dochters S. en S., een kopie van de UNRWA-kaart, een attest van het Populair Comité en een medisch attest op uw naam aangaande uw psy-problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van uw echtgenoot stuurde uw advocaat een aantal documenten door via mail, onder meer een medisch attest op uw naam. Uw advocate gaf aan dat het om een attest van een psychologe ging (zie NPO H., p.14). Uw echtgenoot zelf haalde tijdens zijn gehoor aan dat u psychische klachten kreeg na de ontvoering van uw zoon. Uw arm en been raakten toen ook verlamd. Tevens kampt u met ernstige stress als u aan de situatie in Libanon denkt (zie NPO H., p. 16). Toen een pauze werd voorzien tijdens het persoonlijk onderhoud van uw echtgenoot, sprak u in de wachtzaal de protection officer (PO) aan en stelde u dat u ziek was en al van 's ochtends vroeg aan het wachten was om te worden gehoord (zie NPO H., p. 25). Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat, met uitzondering van één enkele verwijzing naar 'psychische klachten' (zie vragenlijst CGVS), dit zonder enige verdere precisering, die u stelde te hebben, u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voor het overige geen melding maakte van dergelijke klachten. U uitdrukkelijk gevraagd bij de DVZ of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, antwoordde u bovendien ontkennend. Hier verwees u ook op geen enkele manier naar uw psychische problemen (zie 'bijzondere procedurele noden').

Gelet op hetgeen uw echtgenoot tijdens zijn gehoor verklaarde, uw eigen opmerking tegen de PO in de wachtzaal (zie supra) en rekening houdende met uw eigen verklaringen en het medisch attest dat uw advocaat tijdens het gehoor van uw echtgenoot voorlegde, werd bij aanvang van uw gehoor toch gepolst of u uw gehoor alsnog wilde aanvatten dan wel liever wilde uitstellen naar een later tijdstip (zie NPO, p. 1). U gaf hierbij uitdrukkelijk aan dat u wilde dat het gehoor zou doorgaan (zie NPO, p. 1). Voor het gehoor van start ging werd u nog uitdrukkelijk meegegeven dat u zelf om een pauze kon vragen indien u dit wenste tijdens het gehoor (zie NPO, p. 2). Op geen enkel moment tijdens het gehoor vroeg u om het gehoor stop te zetten dan wel een pauze in te lassen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer u werd gevraagd naar uw psychische problemen, haalde u aan altijd bezorgd te zijn om uw kinderen en altijd angst te voelen (zie NPO, p. 8).

Los van het feit dat u uw psychologische klachten niet staaft aan de hand van een tastbaar en overtuigend begin van bewijs – het voorgelegde medische attest kan om verschillende redenen niet als dusdanig weerhouden worden (zie infra) – wordt vooralsnog niet betwist dat u mogelijks kampt met bepaalde mentale moeilijkheden. Uit uw administratief dossier blijkt evenwel nergens dat u, omwille hiervan, doorheen het gehoor niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en op een omstandige manier uw relaas uit te doeken te doen. Op het einde van uw gehoor gaf u overigens ook uitdrukkelijk aan alle vragen en de tolk begrepen te hebben (zie NPO, p. 17).

Aangaande het medisch attest dat uw advocaat overmaakte, dient vooreest te worden opgemerkt dat het hier om een louter getypt, niet ondertekend noch van enige officiële hoofding voorzien, document gaat. Uw advocate gaf aan dat de psychologe in kwestie nog een ondertekend document zou overmaken. Echter, tot op heden mocht het CGVS geen enkel bijkomend document dienaangaande ontvangen. Bovendien, en dit in tegenstelling tot wat uw advocate opmerkte, is niet aangetoond dat de arts in kwestie, i.c. Dr. L. T., psychologe is. Dat in het voorgelegde attest staat aangegeven als 'Médecine intégrative - Psychothérapie' kan, gezien bovenstaande vaststellingen, niet zonder meer worden weerhouden. Bovendien kan uit beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het dossier werd toegevoegd, enkel worden afgeleid dat Dr. L. T. een 'kinesiste' is.

Het voorgelegde attest geeft tot slot een loutere opsomming van de klachten die u zou hebben. Dat u onder meer kampt met fysieke klachten aan uw armen en benen kan objectief worden vastgesteld. Op welke manier deze arts uw psychische klachten kon / kan vaststellen wordt evenwel op geen enkele manier verduidelijkt.

Los van al het voorgaande, dat u mogelijks kampt met psychische problemen wordt op zich vooralsnog niet betwist, doch uit niets blijkt dat uw mentale toestand op het moment van het gehoor dermate was dat u niet in staat was deel te nemen aan uw gehoor en dat het standaardprocedureverloop in het gedrang kwam.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Libanon te hebben verlaten omwille van de problemen die uw echtgenoot kende met islamitische groeperingen. Uw zoon werd vervolgens, in het kader van deze problemen, ook reeds het slachtoffer van een ontvoering. Uw dochter S werd op haar beurt ook lastiggevallen door islamisten en familieleden van uw echtgenoot omwille van haar 'vrijere levensstijl' en u vreest dan ook dat, ingeval van een terugkeer, ook uw twee andere dochters dergelijke problemen zullen kennen. U wil dat uw kinderen hier een mooie toekomst kunnen uitbouwen.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de problemen betreft die uw echtgenoot zou hebben gekend met islamitische groeperingen alsook inzake de ontvoering van uw zoon, moet worden opgemerkt dat u zich volledig baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot aanhaalde. Daar in zijn hoofde werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze feiten, kan in uw hoofde evenmin worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming omwille hiervan. Daar u zich wat deze feiten betreft integraal steunt op uw echtgenoot zijn verklaringen, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering dienaangaande weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt:

"Wat betreft uw vrees te zullen worden gedood omwille van uw weigering samen te werken met islamitische groeperingen en de beschuldigingen samen te werken met de Libanese autoriteiten dient te worden vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, en dit gelet op volgende vaststellingen.

*U verklaarde dat islamitische groeperingen u begin 2018 begonnen lastig te vallen met een vraag tot samenwerking (zie NPO p. 18). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw problemen al eerder begonnen maar dat het verergerde sinds 2018 (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U stelde voorts dat u werd lastiggevallen door 'de islamitische groeperingen' (zie NPO p. 11). Door welke specifieke groepering u werd lastiggevallen kon u echter niet preciseren. U noemde wel de naam 'Bilal Badr' en stelde dat alle groeperingen onder diens commando vallen (zie NPO p. 11 en 21). Gezien de veelheid aan verschillende groeperingen die actief zijn binnen het kamp - u hiernaar gevraagd benoemde ook een aantal van deze groeperingen bij naam (zie NPO, p. 21) - kan nochtans verondersteld worden dat u hierover wel degelijk meer duidelijkheid zou kunnen geven. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat u tijdens uw interview bij de DVZ op geen enkel moment de naam 'Bilal Badr' heeft vermeld. U verklaarde er zelfs uitdrukkelijk niet te weten wie u bedreigde (zie vragenlijst CGSV, vraag 5). Het is bovendien opmerkelijk dat uw zoon A., die voorheen tijdens zijn interview bij de DVZ ook met geen woord repte over het feit dat u herhaaldelijk gevraagd werd om samen te werken met islamitische groeperingen, en dus evenmin melding maakte van problemen met Bilal Badr (zie vragenlijst CGVS A.), tijdens zijn onderhoud bij het CGVS plots, net als u, aanhaalde dat u herhaaldelijk werd gevraagd om samen te werken met 'de groepering van Bilal Badr' (zie NPO A., p. 3, 7, 8 en 9). Dat zowel u en uw zoon aanvankelijk nergens de naam Bilal Badr aanhaalden maar dan voor het CGVS plots wel alle twee uitdrukkelijk deze naam noemden, mag toch verbazen en doet reeds vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Eens zo bevreemdend is voorts dat u voor de DVZ verklaarde dat de groeperingen die u in het kamp tegenhielden **steeds** gewapend en gemaskerd waren (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Bij het CGVS stelde u daarentegen dat u de eerste twee keer door niet gemaskerde personen werd aangesproken. Pas bij het derde en vierde gesprek betrof het gemaskerde personen (zie NPO, p. 21 en 22). In een bijkomend schrijven, dat aan het CGVS werd overgemaakt na uw persoonlijk onderhoud, bevestigde u nogmaals dat de personen die u aanspraken aanvankelijk niet gemaskerd waren (zie schrijven advocaat d.d. 25.01.2021, toegevoegd aan uw administratief dossier). Logischerwijs kan toch verondersteld worden dat u zich nog wel terdege zou kunnen herinneren of uw belagers al dan niet ten allen tijde gewapend en/of gemaskerd waren.*

Voorts is ook geenszins duidelijk waarom deze groepering(en) precies ù wilden rekruteren, u hieromtrent herhaaldelijk bleven lastigvallen én u zelfs wilden dwingen tot samenwerking. Zoals u zelf

aanhaalde bent u een neutraal iemand, behoorde u tot geen enkele partij en was u altijd samen met uw gezin. U merkte tevens nog op dat u in de gaten werd gehouden (zie NPO, p. 21, 24 en 25), zodat logischerwijs kan verondersteld worden dat ook uw belagers al enig idee moeten gehad hebben van uw houding en uw eventuele loyaliteit, dan wel het gebrek eraan, ten aanzien van de islamitische groeperingen en hun activiteiten. Bovendien gaf u reeds de eerste keer dat u werd aangesproken en om uw hulp werd gevraagd, uitdrukkelijk te kennen dat u geen interesse had. Ook de overige keren dat u werd aangesproken, weigerde u telkens direct en zonder enige aarzeling. Op geen enkel moment blijkt u hun voorstel ook maar enigszins te hebben overwogen. Waarom een islamitische groepering zo halsstarrig zou blijven volhouden en aandringen op een samenwerking met iemand, van wie ze vermoedelijk al bij aanvang moeten geweten hebben dat zijn interesses niet bij hen en hun activiteiten lagen – ze hielden u immers in de gaten en u was een neutraal iemand zonder enige connectie (zie supra) -, dan toch minstens zekerheid hadden omtrent uw desinteresse na jullie eerste gesprek, is geenszins duidelijk. Dat ze in u toch een geschikte kandidaat zouden gezien hebben voor hun smokkelpraktijken, mag bovendien eens te meer verbazen. Zo stelde u dat ook u, als taxichauffeur, bij het buiten- en binnenrijden van het kamp soms werd gestopt bij de controlepost van het Libanese leger waarbij dan uzelf, uw voertuig, uw passagiers en hun bagage konden worden gecontroleerd (zie NPO, p. 5). Opnieuw kan verondersteld worden dat uw belagers ook hiervan op de hoogte moeten geweest zijn als ze u, zoals u beweert, in de gaten hielden. Hiermee rekening houdende valt geenszins te begrijpen waarom ze dan perse met u wilden samenwerken. De kans dat de personen, dan wel de goederen, die ze via u wilden smokkelen aldus zouden worden ontdekt, was immers geenszins onbestaande. U hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat ze misschien hun eigen manieren hebben om wapens en verdachte personen te smokkelen, misschien via valse papieren (zie NPO, p. 5). Opnieuw houdt het dan geen steek dat ze u kost wat kost zouden hebben willen rekruteren.

Voorts kunnen ook vragen gesteld worden bij de manier waarop u zou zijn benaderd. U stelde dat u reeds tijdens het eerste contact werd meegedeeld wat ze van u verwachtten, i.c. geld en mensen smokkelen. Tijdens de latere contacten zou bijkomend duidelijk geworden zijn dat u ook wapens zou moeten smokkelen (zie NPO, p. 20 en 21). Dat een islamitische groepering u zomaar zou aanspreken en deelgenoot zou maken van hun plannen, zonder enige poging de vermoedens die ze mogelijks al moeten gehad hebben omtrent uw eventuele loyaliteit (zie supra) verder na te gaan, is niet aannemelijk. Logischerwijs kan verondersteld worden dat ze rekening zouden houden met een weigering tot samenwerking van uw kant, mogelijks een collaboratie met de Libanese autoriteiten aan wie u de groepering en hun plannen zou kunnen verklikken. Ook hun reactie op uw aanhoudende weigeringen met hen samen te werken, kan maar weinig overtuigen. Zo blijkt dat u vier keer werd aangesproken, de laatste twee keer op een bedreigende manier (zie NPO, p. 22). Voor het overige werd u nooit op een meer dwingende manier benaderd. Nochtans verklaarde u zelf dat de kans bestond dat u zou worden doodgeschoten en gaf u zelf het voorbeeld van een taxichauffeur die werd gedood (zie NPO, p. 26). Waarom deze groepering, die u blijkbaar kost wat kost wilde inlijven en er niet voor terugdeinsde om mensen in het kamp in koelen bloede neer te schieten, zich ten aanzien van u dan zo terughoudend opstelde, kan niet worden begrepen. Dat leden van deze groepering dan wel (éénmalig) bij uw zus F. – toevallig de enige zus met wie u nog contact heeft - naar u zouden zijn komen vragen (zie NPO, 10, 11 en 20), en dit nadat u reeds uit het kamp vertrokken was, terwijl ze u voordien nooit thuis kwamen zoeken of lastigvallen noch bij uw overige familieleden naar u zouden zoeken, is wel opmerkelijk. Dat u daadwerkelijk zou zijn gezocht in het kamp nadat u het kamp verliet, kan overigens worden betwist. Immers, u verklaarde dat men naar u kwam vragen bij uw zus in de periode dat uw huis in het kamp te koop stond/ werd verkocht (zie NPO, p. 10 en 20). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat ze pas naar jullie kwamen informeren bij uw zus na jullie aankomst in België (zie NPO Am., p. 15).

Ook uw gedrag en manier van reageren op dit alles mag verbazen en bovendien spreekt u zichzelf hier tegen. Zo verklaarde u dat u pas nadat u de vierde keer werd gevraagd om samen te werken veiligheidsmaatregelen trof voor uzelf. Voordien nam u het allemaal niet serieus, maar na de vierde confrontatie wist u het wel, zo stelde u (zie NPO, p. 23). Dit strookt evenwel niet met het feit dat u dan wel reeds nadat u de derde keer werd aangesproken bij het Volkscomité zou zijn langsgesgaan om bescherming te vragen (zie NPO, p. 28). Waarom u bescherming zou vragen voor iets wat u niet ernstig nam, is niet duidelijk. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat de veiligheidsmaatregelen die u uiteindelijk zou genomen hebben beperkt bleven tot het aanpassen van uw werkuren, i.c. u ging enkel nog overdag werken (zie NPO, p. 23). Hoe dit u zou kunnen behoeden voor eventuele represailles is geenszins duidelijk, temeer daar u zelf het voorbeeld aanhaalde van een taxichauffeur die overdag werd neergeschoten én rekening hield met de mogelijkheid dat u ook zelf zou worden doodgeschoten (zie supra). U bleef zich immers overdag in het openbaar vertonen, zette uw werkzaamheden verder én bleef gewoon op hetzelfde adres wonen, dit tot uw vertrek uit het kamp. Nochtans verklaarde u dat de

leden van de groeperingen iedereen kennen in het kamp en weten waar iedereen woont (zie NPO, p. 11). Dat u bovendien ook enkel voor uzelf veiligheidsmaatregelen trof, doch niet voor uw gezinsleden – uw kinderen bleven gewoon verder naar school gaan (zie NPO, p. 26) – mag ook ten zeerste verbazen. Blijkt bovendien dat u uw gezinsleden pas inlichtte over uw problemen en aanraadde voorzichtig te zijn nadat u een vierde keer door de islamitische groeperingen werd benaderd (zie NPO, p. 23), dit terwijl uzelf reeds na het derde gesprek bescherming ging vragen bij het Volkscomité (zie supra). Ook dit betreft een weinig consequente reactie ingeval van een waarachtig relaas.

Het geheel van bovenstaande zet uw geloofwaardigheid duidelijk op de helling. De waarachtigheid van uw relaas wordt verder onderuit gehaald door uw verdere gedragingen. Zo bracht u eind april 2018 uw zoon A. weg uit het kamp en u bracht hem onder in de woning van uw overleden schoonzus in Besariya. Uw zoon zou voordien ontvoerd zijn toen hij boodschappen ging doen en werd gedurende een aantal uren vastgehouden. Toen hij vrijgelaten werd besepte u dat dit een extra bedreiging was naar u toe omdat u bleef weigeren om samen te werken (zie NPO p. 3, 13 en 20). Ondanks dat u zelf aanhaalde dat de ontvoering een extra bedreiging naar u toe was, keerde u zelf terug naar het kamp waar u vervolgens nog een week bleef wonen met uw echtgenote en overige kinderen (zie NPO p. 20). Dit kan in het geheel niet worden begrepen, zeker daar u ook verklaarde dat de groeperingen iedereen weten wonen (zie supra). Indien uw verklaringen de waarheid bevatten, kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u zich, samen met uw gezin – zij waren immers ook een potentieel doelwit – zo snel mogelijk in veiligheid zou hebben proberen brengen. Dit zeker gezien u hiertoe een mogelijkheid had buiten het kamp bij familie van uw echtgenote, i.c. haar nichtjes in Besariya en haar moeder en drie broers in Sarafand (zie NPO, p. 10 en 13). Waarom u niet ook direct met uw overige gezinsleden het kamp verliet, kan u geenszins verduidelijken (zie NPO, p. 27). Dat u ook buiten het kamp niet veilig zou zijn – de groeperingen hebben kennissen en contacten buiten het kamp, ze pleegden ook moorden buiten het kamp (zie NPO, p. 21, 24 en 27) – toont u geenszins aan. Meer nog, uw gedrag buiten het kamp druist regelrecht in tegen deze bewering. Immers, indien u daadwerkelijk de mening bent toegedaan dat u ook buiten het kamp niet veilig was, kan vooreerst de vraag gesteld worden waarom u dan nog 3 maanden wachtte alvorens Libanon te verlaten. Dat u daarenboven in die periode ook nog soms als taxichauffeur, dit met uw eigen auto die bijgevolg gekend was bij de groeperingen, werkte én er geen graten in zag dat uw dochter vanuit Besariya nog af en toe alleen naar de universiteit ging met de bus, kan helemaal niet worden begrepen (zie NPO, 4, 5 en 8). Dat uw dochter maar af en toe naar de universiteit ging en ook u maar af en toe werkte, kan hier geen ander licht op werpen.

Gezien de waarachtigheid van de problemen die u zou hebben gekend met islamitische groeperingen die u wilden rekruteren, niet kan overtuigen, kan overigens evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortvloeid zijn, i.c. de ontvoering van uw zoon Ali en het feit dat u wordt beschuldigd van samenwerking met de Libanese autoriteiten en dit omwille van uw aanhoudende weigering tot samenwerking.

Bijkomend kan hier nog worden opgemerkt dat de ontvoering van uw zoon A. eens te meer in vraag kan worden gesteld, gelet op volgende. Bij het CGVS verklaarde u dat de ontvoering van A. een rechtstreeks gevolg was van de problemen die u voordien kende (zie NPO, p. 20 en 26). Ook A. legde tijdens zijn gehoor bij het CGVS een duidelijke link met de problemen die u voordien zou hebben gekend. Hij stelde dat hij tijdens zijn detentie voornamelijk werd bevraagd over u en uw activiteiten (zie NPO A., p. 9). Echter, tijdens zijn interview bij de DVZ legde A. deze link niet. Hij werd opgepakt in het kader van een soort 'veiligheidsactie' en zou zijn bevraagd over de redenen waarom hij daar was, zijn activiteiten, de organisatie waartoe hij behoorde, ... (zie vragenlijst CGVS A., vraag 1). Op geen enkel moment legde A. bij de DVZ een verband tussen zijn 'arrestatie' en uw eerdere problemen met islamitische groeperingen. Uiteraard doet dit andermaal twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Dat u een document voorlegde van het Volkscomité waarin de problemen die u in Ain el Helwe zou gekend hebben worden bevestigd, kan hier geen ander licht op werpen. Immers, het voorgelegde document betreft louter een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien wordt het document niet voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas, waardoor er sowieso geen bewijswaarde kan aan worden toegekend. De authenticiteit van het voorgelegde document kan voorts eens te meer in vraag worden gesteld gezien de manier waarop u het document zou verkregen hebben. U zou uw zus F. gevraagd hebben bij het Volkscomité langs te gaan om een bewijs van uw problemen te vragen. U had dit nodig omdat u hiernaar werd gevraagd tijdens uw interview bij de DVZ. U stelde hier wel dat het Volkscomité reeds op de hoogte was van uw problemen, gelet op het feit dat u twee keer bij hen langsging toen u nog in Libanon woonde. U kreeg geen documenten toen u die twee keer

langsging daar u dit toen niet nodig had (zie NPO, p. 14 en 15). Dit betreffen echter loutere beweringen van uw kant. Er dient dan ook te worden besloten dat het voorgelegde document louter op basis van uw zus haar verklaringen werd opgesteld. Gezien het gesolliciteerde karakter kan hieraan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Het is bovendien opmerkelijk dat in het document op geen enkele manier wordt verwezen naar uw twee voorgaande bezoeken bij hen. Evenmin wordt in het document verduidelijkt welke problemen u juist zou gekend hebben noch wordt melding gemaakt van de ontvoering van uw zoon. Dit is des te opmerkelijker gezien u verklaarde dat u op de dag dat A. verdween een tweede keer bij hen langsging (zie NPO, p. 15). Rekening houdende met het geheel van bovenstaande mag het duidelijk zijn dat het voorgelegde document geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de problemen die u in Libanon beweert te hebben gekend.”

U haalde voorts ook eigen problemen aan. U hiernaar gevraagd haalde u aan “Bij het begin van mijn huwelijk woonde ik in het kamp, ik had een andere levensstijl, ik was westers gekleed, ik had lang haar, geen hoofddoek, ik werd toen aangesproken door de andere vrouwen, ze vonden het raar dat ik anders was.” (zie NPO, p. 12). Dat u werd aangesproken door andere vrouwen omdat u er ‘anders’ uitzag, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat een westerse kledingstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. De vervolgingsgronden ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’ handelen beiden over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van iemand waarvan niet kan worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Het louter willen kiezen wat men draagt, is in beginsel geen afdoende reden om internationale bescherming te krijgen, tenzij u aannemelijk maakt dat uw kledingstijl een uitingsvorm is van een godsdienstige of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit is in casu niet het geval. Hoewel het CGVS niet ontkent dat u persoonlijk in het Palestijnse vluchtelingenkamp van Ain al Hilweh, nadat u zich er na uw huwelijk vestigde, mogelijks werd aangesproken, eventueel werd beperkt in de keuze van uw kledij, kan dit niet volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Zoals u ook zelf aanhaalde dateren deze problemen bovendien van bij het begin van uw huwelijk, i.c. 1996. U woonde vervolgens gedurende 22 jaar in het vluchtelingenkamp alvorens dit te verlaten. Dat de problemen die u aldus kende in de beginperiode van uw huwelijk mee de aanleiding vormden voor uw vertrek uit het kamp en uiteindelijk uit uw land van herkomst, kan niet worden volgehouden. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u, volgend op de commentaren die u kreeg, uiteindelijk conformeerde en eveneens een hoofddoek begon te dragen (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en NPO H. p. 16 en 29). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u vervolgens nog bijkomende problemen kende, dan wel werd lastiggevallen omwille van uw uiterlijk. U voorts nogmaals gevraagd of u, los van de problemen die uw echtgenoot kende, nog andere eigen persoonlijke problemen kende in Libanon die mee aan de basis lagen van uw beslissing uw land te verlaten, stelde u uitdrukkelijk “Mijn gezin en ik zijn hetzelfde, ik kwam naar hier omwille van de problemen van gezin.” (zie NPO, p. 12). De problemen van uw gezin waarnaar u hier verwijst, i.c. uw echtgenoot die onder druk werd gezet door islamisten om samen te werken en de ontvoering van uw zoon, werden hierboven reeds besproken en ongelooftwaardig bevonden.

Daarnaast haalde u ook nog een vrees aan voor uw dochter S. Zij volgde universitaire studies en werd soms lastiggevallen op straat door islamisten als ze van de les kwam daar een meisje naar hun mening niet 's avonds alleen op straat moet lopen. Tevens werd ze aangesproken om haar kledij en uiterlijk daar ze ook geen hoofddoek droeg. Uw schoonbroer en schoonzus uitten ook geregeld hun ongenoegen over jullie manier van opvoeden. Zij vonden het ook niet kunnen dat uw dochter S studeerde en geen ‘gepaste’ kledij droeg. Uw schoonbroer probeerde u meermaals te overtuigen S van de universiteit te halen en uit te huwelijken (zie NPO, p. 16 en 17). U vreest bijkomend een terugkeer naar Libanon daar uw twee jongste dochter ondertussen ook de leeftijd bereikt hebben om verder te studeren. Zelf kon u uw eigen studies niet afmaken. U wil dan ook hier uw kinderen de kans geven wel te studeren en een mooi leven op te bouwen (zie NPO, p. 17).

Dient te worden opgemerkt dat ook deze feiten niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Het is vooreerst opmerkelijk dat u en uw echtgenoot niet eensluitend zijn aangaande het moment waarop S haar problemen met islamisten een aanvang kenden. Zo stelde u dat ze pas vanaf april 2018 op straat werd aangesproken wanneer ze van de unief kwam (zie NPO, p. 16). Uw echtgenoot stelde dan weer dat S haar problemen waarbij ze op straat werd lastiggevallen reeds lang geleden een aanvang kenden (zie NPO H., p. 29).

Dit terzijde, uit jullie gedragingen blijkt evenmin dat de problemen waar uw dochter mee zou zijn geconfronteerd dermate ernstig waren dat er kan gesproken worden van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Blijkt bovendien dat S zich gewoon bleef verplaatsten tussen het kamp en de universiteit en dit tot aan jullie vertrek uit het kamp. Uit niets blijkt bovendien dat er maatregelen werden genomen om deze verplaatsingen 'veiliger' te laten verlopen. S ging op eigen houtje te voet en met de bus heen en terug naar de unief (zie NPO, p. 16 en NPO H., p. 8 en 9). Dat S vanaf april 2018 niet meer regelmatig naar de unief ging kan hier geen ander licht op werpen (zie NPO, p. 16). Indien u daadwerkelijk meent dat uw dochter gevaar liep, kan logischerwijs verondersteld worden dat u stappen zou gezet hebben om, minstens haar confrontaties met de extremisten in het kamp, te proberen vermijden. Kan hier bijkomend nogmaals worden gewezen op het merkwaardige feit dat u, ondanks dat u de mogelijkheid had uw zoon A. een veilig onderkomen buiten het kamp te geven, u het blijkbaar niet nodig achtte om ook uw dochter S, die eveneens werd lastiggevallen, al in veiligheid te brengen buiten het kamp. Ook dit doet toch de nodige vragen rijzen bij, minstens de ernst, van de problemen die uw dochter zou hebben gekend met extremisten en uw familie.

Wat voorts de problemen betreft die uw dochter zou gekend hebben met extremisten kan naast bovenstaande voorts nog het volgende worden opgemerkt. Los van het feit dat u uw loutere beweringen dienaangaande niet weet te staven, moet ook hier worden opgemerkt dat deze problemen hoe dan ook beperkt bleven tot indirecte verbale 'aanvallen'. Uw dochter zelf verklaarde hierbij dat zij, volgens de sharia, geen vrouwen mogen aanspreken en bijgevolg haar nooit rechtstreeks aansprakten. Uw echtgenoot werd nooit aangesproken op of aangepakt omwille van het 'gedrag' van jullie dochter (zie NPO, p. 21).

In navolging van wat hoger reeds werd aangehaald kan ook hier nogmaals worden herhaald dat een westerse kledingstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. Het louter willen kiezen wat men draagt, is in beginsel geen afdoende reden om internationale bescherming te krijgen, tenzij u aannemelijk maakt dat uw kledingstijl een uitingsvorm is van een godsdienstige of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Ook in casu is zulks niet geval. Hoewel het CGVS niet ontkent dat uw dochter in het Palestijnse vluchtelingenkamp van Ain al Hilweh mogelijks kan worden beperkt in haar keuze van kledij, kan het bestaan van dergelijke beperkingen niet volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Evenmin kan dit in uw hoofde volstaan om te besluiten tot het bestaan van een geprononceerde vrees voor vervolging.

Wat de problemen met uw schoonfamilie betreft, moet voorts worden vastgesteld dat, behalve dat uw schoonbroer B., hierin gesteund door uw schoonzus D., zich bemoeide met het leven van uw dochter en de manier waar u haar opvoedde, uit niets blijkt dat dit ooit verderging dan u mondeling te proberen overtuigen haar uit te huwelijken en haar studies stop te zetten. U repliceerde hen echter dat dit bij jullie, Libanezen, niet het geval is. U moedigde haar daarentegen aan (zie NPO, p. 16). Ook al merkte u nog op dat u uw schoonbroer niet altijd van antwoord durfde dienen, hij had aanzien binnen de familie en u had schrik (zie NPO, p. 16), uit niets blijkt dat de 'problemen' met uw schoonfamilie ooit verder reikten tot verbale discussies. S bleef haar universitaire studies verderzetten tot jullie vertrek uit Libanon – ook in de periode dat jullie buiten het kamp woonden ging ze nog naar de universiteit, ze droeg nooit een hoofddoek en concrete stappen in de richting van een huwelijk voor S, dan wel uw andere dochters, werden nooit gezet. Dat er binnen de familie mogelijks verdeeldheid bestond en uw schoonbroer en schoonzus niet akkoord waren met de manier waarop u uw dochter(s) opvoedde, kan nog worden aangenomen. Blijkt echter dat u en uw echtgenoot dienaangaande jullie visie en 'vrije manier van opvoeden' konden aanhouden. Ook uw dochter S bevestigde uitdrukkelijk dat jullie haar toelieten om te dragen wat ze wilde, om buiten het vluchtelingenkamp naar de universiteit te gaan of met haar zussen naar het strand te gaan (zie NPO S, p. 26). Blijkt overigens ook dat uw dochter, ondanks mogelijke meningsverschillen met uw familieleden, wel nog gewoon op haar eigen manier kon deelnemen aan het familieleven. Uw dochter S legde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming immers een foto, genomen tijdens het verloofsfeestje van een nichtje langs uw echtgenoot zijn kant van de familie, neer waarop ze te zien is in een kleedje met open rug. Verder legde ze ook een foto, genomen in de achtertuin van uw schoonzus, voor waarop ze te zien is in een jeansbroek (zie foto's toegevoegd aan administratief dossier).

Dat ook uw twee jongste dochters thans de leeftijd bereikt hebben om verder te studeren en u, ingeval van een terugkeer naar Libanon vreest dat ook zij nu dezelfde problemen zullen kennen met islamisten en uw schoonfamilie als S, betreft een loutere veronderstelling die u niet kan hardmaken.

Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin de mogelijkheid hadden zich buiten het vluchtelingenkamp te vestigen. U woonde met uw gezin een drietal maanden in het huis van uw overleden zus in Besariya. Bovendien wonen ook uw moeder en drie broers tot op heden in Libanon, buiten de kampen (zie NPO, p. 3, 5 en 6). U toont niet aan dat u zich, omwille van een gegronde vrees voor vervolging, niet buiten het kamp bij uw familie, dan wel elders, zou kunnen vestigen. U hiernaar gevraagd haalde u verschillende redenen aan. Zo stelde u eerstens dat u niet in het huis van uw overleden zus kon blijven daar het niet uw woning was en uw nichtjes het niet breed hadden (zie NPO, p. 15). Zoals reeds aangehaald wonen ook uw moeder en drie broers tot op heden buiten het kamp. U merkte voorts op dat de islamisten die uw echtgenoot lastigvielen jullie ook buiten het kamp konden vinden. Ze hebben immers spionnen en mannen buiten het kamp, zo stelde u (zie NPO, p. 15). Echter, zoals hierboven duidelijk werd aangetoond kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw echtgenoot in het kamp zou hebben gekend met islamisten. U er vervolgens op gewezen dat er, gedurende de periode dat jullie er woonden, niets gebeurde, stelt u dat dit gewoon 'geluk' was (zie NPO, p. 16). Indien u daadwerkelijk meende dat jullie ook daar niet veilig waren, houdt het geen steek dat uw dochter S ook vanuit Besariya nog af en toe naar de universiteit ging om haar studies af te ronden (zie NPO, p. 5). Uw echtgenoot verklaarde bovendien dat hij in die periode buiten het kamp ook af en toe nog als taxichauffeur werkte, dit met zijn eigen auto (zie NPO H., p. 6). Verder haalde u aan dat uw man een Palestijn is en dat uw familie in een sjiitische buurt woont (zie NPO, p. 16). Ook dit kan niet overtuigen. U heeft immers de Libanese nationaliteit en kan zich aldus eender waar in Libanon vestigen. Dat uw familie in een sjiitische buurt woont, kan evenmin overtuigen. Uw familie zijn immers allen soennieten en uit niets blijkt dat zij problemen kenden in hun woonplaats (zie NPO, p. 2, 6 en 7). Uiteindelijk haalde u aan dat sommigen buiten het kamp niet aan Palestijnen willen verhuren alsook dat het financieel niet haalbaar was (zie NPO, 16). Dat sommigen niet aan Palestijnen willen verhuren, toont geenszins aan dat u nergens buiten het kamp met uw gezin een onderkomen zou kunnen vinden. Dat het financieel niet haalbaar was, kan ook niet overtuigen. Los van het feit dat dit een louter socioeconomische motief betreft, dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot 55.000 of 60.000\$ betaalden voor jullie reis naar België (zie NPO, p. 11). Dat u aldus geen geld heeft om u elders in Libanon te vestigen, snijdt geen hout. Zoals ook reeds aangehaald, kon uw man nog af en toe als taxichauffeur werken toen jullie buiten het kamp verbleven (zie supra).

Tot slot dient nog te worden gewezen op volgende. Uw echtgenoot verklaarde dat hij voordien geen paspoort had, maar vervolgens zowel voor hemzelf als zijn gezin in augustus 2018, met het oog op jullie vertrek, paspoorten aanvraag (zie NPO H., p. 15). Echter, uit uw administratief dossier blijkt dat uw echtgenoot reeds in december 2016 een reisdocument, dat geldig is tot december 2021, kreeg uitgereikt (zie 'application' in administratief dossier). Hem hiermee geconfronteerd bevestigde hij dat hij inderdaad vroeger al een paspoort had en bijgevolg in 2018 enkel voor u en de kinderen reisdocumenten aanvraag (zie NPO H., p. 16). Dat hij zou vergeten dat hij al een paspoort had, is opmerkelijk. Blijkt bovendien dat ook u, uw dochter S en uw zoon A., al voordien in het bezit waren van een paspoort. Deze zouden zijn uitgereikt in november 2017 en waren geldig tot november 2018 (zie 'application' in administratief dossier Am., A. en S). U hierop gewezen, hield u aanvankelijk vol dat dit niet kan om uiteindelijk op te merken dat u zich niet meer herinnert reeds in 2017 een reispas te hebben aangevraagd voor uzelf (zie NPO, p. 9). Ook dit is opmerkelijk. Uw raadvrouw wees er tijdens uw gehoor op dat een paspoort misschien nog drie maanden geldig moet zijn na uitreiking van het visum waardoor het dus mogelijks wel kan dat u dan in augustus 2018 een nieuw paspoort aanvraag (zie NPO, p. 9). Deze redenering indachtig werd erop gewezen dat het oude paspoort, d.d. november 2017, dan nog in Libanon moet liggen en werd u gevraagd hiernaar navraag te doen bij uw familie om dit oude paspoort, minstens kopieën, over te maken aan het CGVS. Tot op heden heeft u noch uw echtgenoot het CGVS nog bijkomende stukken overgemaakt. Evenmin werd verduidelijkt welke stappen jullie eventueel zetten met het oog op het bekomen van het gevraagde document noch werd een reden meegedeeld waarom het niet mogelijk is hieromtrent enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen.

Niemand van jullie legde overigens, minstens een kopie van, jullie reispas voor. Deze zouden zijn afgenomen door de smokkelaar tijdens jullie reis omdat niet het volledige bedrag zou zijn betaald (zie NPO, p. 9). Dergelijke standaarduitleg wordt op zich reeds niet aanvaard. Blijkt bovendien dat u en uw echtgenoot zich tegenspreken over jullie hierop volgende pogingen om de paspoorten terug te krijgen. Zo verklaarde uw echtgenoot dat hij nog telefonisch contact had met de twee smokkelaars. Hij sprak met beiden maar kon de paspoorten niet recupereren (zie NPO H., p. 19). U beweerde hier dan weer dat uw echtgenoot een aantal keer probeerde een van de twee smokkelaars te bereiken, maar deze nooit aan de lijn kreeg (zie NPO, p. 10). Ook deze bevindingen zetten bijkomend vraagtekens bij uw waarachtigheid.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u niet hoeft te weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 11 januari 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalme te roepen.*

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

De documenten waarnaar u verwees in het kader van uw verzoek, en die door uw echtgenoot werden voorgelegd, kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande. In hoofde van uw echtgenoot werd dienaangaande als volgt geoordeeld :

"De voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De identiteitskaarten van uzelf en uw gezinsleden, i.c. uw echtgenote en uw dochters Sa. en So., bevestigen louter jullie persoonsgegevens die niet ter discussie staan. De print van uw UNRWA-kaart bevestigt dat u geregistreerd bent bij UNRWA doch ook dit wordt niet betwist. De print van het Belgisch psychologisch attest op naam van uw echtgenote heeft geen betrekking op u. De prints van de medische attesten op uw naam en de print van het attest van het Volkscomité werden hierboven reeds besproken."

De medische attesten op uw naam werden hierboven reeds besproken.

Volgens artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet hebben u en uw advocaat het recht een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen en bemerkingen over te maken over de inhoud van deze notities. Op 25 januari 2021 bezorgde u, via uw raadvrouw, het CGVS een aantal opmerkingen. Ook hier kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent in hoofde van uw echtgenoot in zijn beslissing werd aangehaald :

"In casu werd in uw hoofde aangehaald dat u het gevoel hebt niet duidelijk te hebben kunnen uitleggen tijdens het gehoor waarom precies u gekozen werd om met de islamisten samen te werken. U herhaalt hier echter nogmaals hetgeen u tijdens uw gehoor aanhaalde, i.c. dat u een taxichauffeur was, nooit problemen kende en een neutraal iemand bent. Dit kan echter totaal geen ander licht werpen op hetgeen dienaangaande hierboven werd aangehaald (zie supra).

U wenst ook te verduidelijken waarom u tijdens uw interview bij de DVZ de naam 'Bilal Badr' niet noemde terwijl u dit wel deed tijdens het gehoor bij het CGVS. Het was voor u altijd al duidelijk dat Bilal Badr achter de problemen zit. Er zijn echter verschillende groeperingen, allen onder het leiderschap van Bilal Badr, maar welke groepering u precies viseerde, weet u niet. Het was uiteindelijk makkelijker om dan de naam Bilal Badr te noemen omdat dit iets voor de interviewer betekende, dan te blijven toegeven dat u het niet weet. U komt hier echter niet verder dan het uiten van een loutere post-factum verklaring. Zoals hierboven reeds aangebracht is het toch opmerkelijk dat u noch A. bij de DVZ deze naam noemden, terwijl jullie beiden tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij het CGVS direct deze naam aanhaalden. Uw stelling dat u deze naam dan maar noemde omdat dit iets voor de interviewer betekende, houdt dan ook geen steek. Indien u daadwerkelijk enkel en alleen omwille van de interviewer deze naam noemde, kan immers niet worden ingezien waarom u dit dan niet ook zo aanhaalde bij de DVZ. Anderzijds zou dan eerder verwacht worden dat u, weerom in de veronderstelling dat u die naam dan inderdaad omwille van de interviewer noemde, deze dan bij het CGVS ook niet direct zou genoemd hebben, doch pas wanneer u hier herhaaldelijk zou naar zijn gevraagd (NPO, p. 10).

Voorts wordt nog opgemerkt dat er na jullie onderhouden bij het CGVS nog pogingen plaatsvonden om de smokkelaar in Libanon te contacteren in verband met jullie paspoorten, doch tevergeefs. Uw dochter S zou het nummer van de Libanese smokkelaar in haar gsm gehad hebben, maar na een update was ze alle nummers kwijt. S zou via haar oom diens nummer opnieuw hebben proberen te verkrijgen maar uiteindelijk vernomen hebben dat de smokkelaar niet meer te vinden is nadat bekend werd dat hij veel mensen heeft bedrogen. Jullie blijven proberen en zullen de Commissaris-generaal iets laten weten zodra jullie nieuws hebben in verband met jullie paspoorten. Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd door enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs. U slaagt er aldus ook hier niet in bovenstaande bevindingen aangaande jullie paspoorten om te vormen. Bovendien kan niet worden ingezien waarom, indien er dan toch contact zou geweest zijn met een familielid in Libanon, geen navraag kon gedaan worden naar het 'oude' paspoort van uw echtgenote (zie supra).

Verder haalt u aan dat u, alsook uw kinderen, UNRWA-Palestijnen zijn. Indien jullie buiten het kamp zouden gaan wonen, zouden jullie geen bijstand meer kunnen krijgen van UNRWA en moeten jullie aldus van rechtswege erkend worden als vluchteling. Dient hier vooreerst te worden benadrukt dat er in

hoofde van uzelf alsook uw kinderen kon worden vastgesteld dat er geen sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Ain el Helwe. Dat jullie zich aldus niet opnieuw in Ain el Helwe zouden kunnen vestigen, is niet aangetoond. Bovendien kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat de bijstand van UNRWA waarop jullie recent beroep deden, beperkt was tot het onderwijs van uw kinderen A., So. en Sa.. Andere UNRWA hulp hebben jullie niet gevraagd. Dat u en uw gezin aldus afhankelijk zijn van UNRWA bijstand kan niet worden weerhouden. Bovendien werd hierboven ook reeds uitdrukkelijk aangetoond dat u en uw echtgenote wel degelijk de mogelijkheid hebben zich buiten het kamp, zonder de bijstand van UNRWA, te vestigen.”

Wat uw eigen gehoor betreft, haalt u verder aan dat u inderdaad een nieuw paspoort liet maken daar uw oude niet meer geldig was. Uw advocate opperde deze mogelijkheid reeds tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie NPO, p. 9). Dat dit nu effectief het geval was, toont u echter niet in concreto aan. Hoe jullie hieromtrent nu bovendien zekerheid zouden hebben, is ook geenszins duidelijk. Bovendien kan dit niet verklaren dat u aanvankelijk ontkende reeds eerder een paspoort te hebben gehad en later stelde het u niet meer te herinneren. Verder merkte u op dat jullie voor jullie reis in euros betaalden maar zo gewoon zijn om in dollars te betalen dat u verward was. Deze opmerking voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. Tot slot haalt u aan niet meer precies te weten wanneer uw echtgenoot u vertelde over de bedreigingen, bij het begin van de vierde maand dan wel op het einde van de derde maand. U merkt nog op dat uw man u voorheen heel weinig details vertelde. Dat is immers de traditie bij jullie dat de man weinig aan de vrouw vertelt. Ook dit wijzigt niets aan voorgaande. Op geen enkele moment tijdens het gehoor noch in bovenstaande werd aangehaald dat u niet duidelijk kon preciseren wanneer uw echtgenoot u over de bedreigingen vertelde. Wel werd er op gewezen dat het hoogst merkwaardig is dat uw echtgenoot u niet direct zou hebben ingelicht over de bedreigingen, zeker gezien hij wel al voor zichzelf veiligheidsmaatregelen zou genomen hebben en bescherming ging vragen bij het Volkscomité (zie supra). Dat het bij jullie de traditie is dat een man zijn vrouw niet alles vertelt over zulke zaken, wat overigens een loutere bewering betreft, kan ook niet volstaan. Bovendien mag het verbazen dat u en uw echtgenoot, tegen de tradities in, uw dochters lieten studeren, niet wensten uit te huwelijken op jonge leeftijd en hen de vrijheid gaven zich te kleden zoals ze wilden, maar dat uw echtgenoot dan wel de tradities zou volgen en u niet direct zou inlichten over de bedreigingen die hij kreeg en de gevaren die hij, mogelijks ook jullie, konden lopen.

De door u aangevoerde opmerkingen kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in hoofde van uw echtgenoot, uw dochter S en uw zoon A. werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar de middelen en argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift ingediend namens haar echtgenoot, de heer B.H. tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 11 februari 2021 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarin de schending aangevoerd wordt van artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 52, 55/2 en 57/6 *in fine* van de Vreemdelingenwet; artikel 1 en 1, D van het Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het EVRM en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur. Het verzoekschrift kan als volgt worden samengevat.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag verwijst verzoeker naar de arresten *El Kott* en *Bolbol* van het Hof van Justitie en stelt dat het onvermogen van UNRWA om haar missie te voldoen het gevolg kan zijn van redenen die haar eigen zijn, dan wel van redenen die eigen zijn aan de verzoeker zelf. Als verzoeker werd gedwongen om het werkgebied van UNRWA te verlaten, is UNRWA om die reden niet in staat om haar missie te vervullen en moet verzoeker dus worden erkend als vluchteling. *In casu* wijst verzoeker er op dat hij van Palestijnse afkomst is en dat hij door UNRWA als vluchteling werd erkend zodat verweerster dan ook terecht onderzocht of er geen

toepassing moest gemaakt worden van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Waar verwerende partij stelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaas, stelt verzoeker het er niet mee eens te zijn en antwoordt hij als volgt op de argumenten in de bestreden beslissing. *“De vermeende onduidelijkheid aangaande de identiteit van de vervolgers van verzoeker. Verzoeker heeft alles verteld wat hij weet over de personen en de groepering die hem en zijn familie bedreigden. Niet in het minst uit de bestreden beslissing zelf, blijkt dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven dat hij vervolgd werd door de Taqfiri-groepering die actief is in het kamp AIN EL HELWA en deel uitmaakt van de militie van Bilal BADR. De namen en verdere identiteitsgegevens kent hij niet. Deze groepering beschreef hij als agressief. De 2 eerste keren dat verzoeker door hen werd aangesproken betroffen het leden in burger. Vaak zijn de leden van de groepering echter bewapend en gemaskerd. Dat was ook het geval toen verzoeker een derde en vierde keer door hen werd aangesproken.*

- De vermeende ongeloofwaardigheid van de interesse die de groepering had in een persoon met het profiel van verzoeker. Verweerster meent dat het onduidelijk, zelfs ongeloofwaardig, zou zijn dat de bewuste groepering interesse had in een man met het profiel van verzoeker, zijnde een politiek en religieus neutrale taxichauffeur. Nochtans moge het duidelijk zijn dat verzoeker een job uitoefende die het voor de groepering interessant maakte om hem in te lijven: Verzoeker reed als taxi-chauffeur vaak in en uit het kamp van AIN EL HELWE. Bij meerdere gelegenheden maakte de leden van de Taqfiri-groepering het verzoeker duidelijk dat zij van hem verwachtten dat hij goederen, geld en mensen in- en uit het kamp zou smokkelen...

-De ongeloofwaardigheid van de zagezegde weinig dwingende manier waarop verzoeker door de groepering werd benaderd. Verweerster meent dat de aanpak van de Taqfiri-groepering weinig agressief en ingrijpend zou zijn geweest. Zo meent zij dat het logischer was geweest, mocht deze groepering verzoeker ook tijdens het eerste en het tweede gesprek hebben bedreigd of zijn langsgesproken op zijn thuisadres. Waarom de vaak agressieve Taqfiri besloten om verzoeker in eerste instantie 'vriendelijk' te benaderen kan verzoeker enkel verklaren als een inlijvingsstrategie. Misschien dachten zij dat verzoeker meer geneigd zou zijn om in te gaan op hun aanbod indien ze hem geruststelden eerder dan de stuipen op het lijf jaagden. Opgemerkt dient te worden dat hun geduld alleszins van korte duur was. Al bij een derde gesprek werd bedreigd om verzoeker te doden. Niet veel later werd de zoon van verzoeker zelfs ontvoerd met de bedoeling verzoeker onder druk te zetten om deel te nemen aan hun activiteiten.

-Het vermoeden dat verzoeker zijn reisdocument achterhoudt omdat de hierin vervatte informatie mogelijks niet overeenstemt met zijn verklaringen. Verzoeker is formeel dat hij niet meer in het bezit is van zijn reisdocument. Hetzelfde geldt voor de andere familieleden. Hij vertelde verweerster de waarheid, met name dat hij het paspoort aan zijn smokkelaar dienden af te geven. De familie ondernam nog enkele pogingen om de paspoorten bij de smokkelaar te recupereren. Deze pogingen hadden echter geen succes.

-Bepaalde houdingen en handelingen van verzoeker die zouden niet corresponderen met de houding van een persoon die vreest voor zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin. De houding van verzoeker zou volgens verweerster niet corresponderen met de houding van een persoon die wérkelijk zou vrezen voor zijn eigen leven en dat van zijn familie. Om die reden zou zijn asielaas ongeloofwaardig zijn. Verzoeker bleef gewoon verder werken, de kinderen bleven gewoon verder naar school gaan, de familie bleef gewoon verder op hetzelfde adres wonen, eet. Zo stelt verweerster. Belangrijk te benadrukken is dat verzoeker wel degelijk stappen ondernam om zichzelf en zijn familieleden te beschermen. Alles begon met het contacteren met het Popular Committee dat hem spijtig genoeg tot 2 maal toe wandelen stuurde. Ook paste hij zijn werkuren aan en gebod hij zijn gezinsleden voorzichtig te zijn. Eenmaal zijn zoon in vrijheid werd gesteld, bracht hij zijn zoon ook onder op een schuiladres buiten het kamp. Een week later sloten hijzelf, zijn echtgenote en de overige kinderen zich aan bij zoon A.. In tegenstelling tot wat verweerster tracht te beweren had verzoeker het helemaal niet zo breed. Hij was de enige kostwinner van zijn gezin. Met de schamele hulp die hij kreeg van UNWRA, kon hij zijn gezin niet van eten voorzien. Om in het levensonderhoud van hemzelf en dat van zijn gezin te voorzien was het noodzakelijk dat hij aan het werk bleef. Dit was niet evident, zeker gelet op de precaire financiële situatie in LIBANON. Verzoeker probeerde het risico echter te beperken. Zo ging hij enkel nog werken overdag. Dat verzoeker ondanks de grote risico's aan het werk bleef, toont net aan dat hij het beste probeerde te maken van de situatie die zich voordeed. Hij heeft steeds gehoopt dat de problemen zouden gaan liggen, zodat hij en zijn gezin een rustig en veilig leven konden leiden in LIBANON.

-Het vermeende gebrek aan bewijswaarde van het document van het Popular Committee. Verweerster meent dat het document dat verzoeker bijbrengt van het Popular Committee geen bewijswaarde zou hebben. Door zulks te beweren stelt verweerster in feite dat dit comité zich schuldig zou hebben gemaakt aan schrijftvervalsing, hetgeen uiteraard een stap te ver is.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker en zijn gezin een relatief normaal leven konden leiden in Libanon en dat de omstandigheden waarin zij leefden niet menonwaardig zouden zijn,

stelt verzoeker dat hij het hiermee niet eens is en wijst er op dat hij tal van jobs heeft uitgeoefend in Libanon en dit deed omdat hij geen andere keuze had. Hij diende meermaals op zoek te gaan naar ander werk omwille van zijn problemen en de economische omstandigheden in het land. Hij stelt dat het klopt dat hij een onroerend goed op zijn naam had staan maar hij heeft dit, net zoals zijn wagen moeten verkopen om zijn reis naar Europa te bekostigen. Spaargeld heeft de familie niet en wanneer zij zouden moeten terugkeren naar Libanon zullen zij geen enkele bezitting meer hebben.

Met betrekking tot de bijstand van UNRWA wijst verzoeker er vooreerst op dat hij en zijn gezin medische hulp en scholing aangeboden kregen door UNRWA. Hij stelt dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiële middelen, wat een grote impact heeft op de vervulling van haar missie en dat dit niet in het minst blijkt uit haar eigen website: *"UNRWA is confronted with an increased demand for services resulting from a growth in the number of registered Palestine refugees, the extent of their vulnerability and their deepening poverty. UNRWA is fouled almost entirely by voluntary contributions and financial support has been outpaced by the growth in needs. UNRWA encourages all Member States to work collectively to exert all possible efforts to fully fund the Agency's Programme Budget in 2017. UNRWA emergency programmes and key projects, also operating with large shortfalls, are funded through separate funding portals. Following the 2014 conflict, US\$ 295 million has been pledged in support of UNRWA's emergency shelter programme, for which an estimated US\$ 720 million is required. This leaves a current shortfall of US\$ 425 million. UNRWA urgently appeals to donors to generously contribute to its emergency shelter programme to provide displaced Palestine refugees in Gaza with rental subsidies or cash assistance to undertake repair works and reconstruction of their damaged homes. As presented in UNRWA's occupied Palestinian territory (oPt) Emergency Appeal for 2017, the Agency is seeking US\$ 402 million to meet the minimum humanitarian needs of Palestine refugees in the oPt. The Gaza portion of the Emergency Appeal amounts to US\$ 355 million for 2017, to address protracted, large scale humanitarian needs. More information can be found here."* Verweester stelt dat UNRWA er momenteel nog in slaagt om haar missie te volbrengen. Verzoeker trekt dit in twijfel. Er kan immers geen discussie bestaan over het feit dat dit gebrek aan financiering gevolgen heeft en zal hebben. Momenteel zijn minstens volgende consequenties voelbaar voor mensen zoals verzoeker en zijn gezin. De gevolgen zullen enkel maar meer voelbaar en zichtbaar worden. Verzoeker is dan ook allesbehalve zeker dat UNRWA erin zal slagen om ook in de toekomst een minimale bijstand te verlenen. *"UNRWA kampt al een tijdje met financiële moeilijkheden. Zo besliste de VS in 2018 om haar financiële steun aan de organisatie stop te zetten. Komt daarbij dat afgelopen zomer België en andere Europese lidstaten hun steun aan UNRWA opschortten omwille van een intern rapport waarin de top van de organisatie beschuldigd wordt van onder meer machtsmisbruik. Ondertussen stijgen de noden van de Palestijnse bevolking alleen maar: vandaag hebben meer dan een miljoen mensen in Gaza - ongeveer de helft van de bevolking - noodhulp nodig om hun dag door te kunnen komen. In 2000 waren dat er "slechts" 80.000. Deze week waarschuwde Christiati Saunders, huidig Commissaris-Generaal voor de UNRWA, dat de organisatie minstens 167 miljoen dollar nodig heeft om het hoofd boven water te kunnen houden tot het einde van dit jaar. Dit bedrag is nodig enkel en alleen om een onaanvaardbaar minimum vast te houden. Neem bijvoorbeeld onderwijs. Dit jaar telden de UNRWA scholen in Gaza 7000 studenten meer dan vorig jaar. Het aantal scholen bleef echter gelijk. Gevolg: gemiddeld 39 tot 41 studenten per klas. Scholen hanteren twee tot drie shiften per dag omdat zoveel leerlingen niet allemaal samen in de gebouwen kunnen. Sommige kinderen vertrekken dus om 7u naar school maar zijn voor 11 uur alweer thuis. Levensbelangrijke lessen gaan verloren en zullen nooit teruggewonnen worden. De internationale gemeenschap keert hier duidelijk haar rug naar de kinderen van Gaza. (...) UNRWA bevindt zich ook zelf in het midden van de aanhoudende crisis en doet net zoals andere lokale en internationale organisaties wat het kan om hulp te bieden. Maar het is vechten tegen de bierkaai. Opvallend is dat het RvV in haar laatste beslissing geen nadruk legt op de aanhoudende Israëlische blokkade die al meer dan 13 jaar aansleept. De beperkte in- en uitgang van mensen en commerciële goederen hebben een verwoestende humanitaire en economische impact. Prijzen schieten, net zoals de armoede, de hoogte in. Bijna 97% van het water is vervuild. Een kind van 13 jaar maakte nooit een volledige dag met elektriciteit mee. Een context van "de-development", waarbij ontwikkeling niet enkel stagneert maar effectief teruggeschroefd wordt, doet zich al jaren voor. De werkloosheid steeg er tot 52%, het hoogste cijfer ooit gemeten. Dit aantal loopt op tot 74% voor vrouwen en 69% voor de jongeren. Armoede wordt zichtbaar in het straatbeeld van Gaza. Mensen worden in negatieve coping-mechanismen geduwd. Het lenen van geld en voedsel is er een noodzaak geworden. Schulden lopen op."* (<https://www.vrt.be/vrlnws/ni/2019/11/28/een-retourtje-gaza/>). Veiligheidssituatie. Ook vandaag is de situatie allesbehalve stabiel. Noch UNRWA, noch de overheid kan soelaas bieden. De UNRWA heeft geen zekerheid te stellen voor de Palestijnen in de Libanese vluchtelingenkampen. UNRWA heeft niet in haar missie om de bescherming en veiligheid van de Palestijnen tegen geweld en discriminatie te waarborgen. UNRWA kan niet zorgen voor de veiligheid van de Palestijnen in de bezette gebieden, maar bied in tegendeel welzijn, onderwijs, gezondheidszorg en onderdak. UNRWA kan de burgers niet

beschermen tegen vervolging of bommen. UNRWA slaagt er niet eens om haar eigen missies te volbrengen (cfr. supra). Coronacrisis. Verder dient stil te worden gestaan van de eventuele gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in LIBANON: BEIRUT (Thomson Reuters Foundation) - Palestinian refugees in Lebanon are three times more likely to die with COVID-19 than the population as a whole, according to U.N. figures that highlight the pandemic's outsized impact on the community. An estimated 207,000 Palestinian refugees live in Lebanon after being driven from their homes or fleeing the conflict surrounding Israel's 1948 creation, the vast majority in cramped camps where social distancing is impossible. In the year since Lebanon registered its first case, about 5,800 have been infected with the coronavirus and about 200 of them have died, said a spokeswoman for the United Nations agency for Palestinian refugees, UNRWA. That is three times the COVID-19 mortality rate for the country as a whole of just over 1%. Most Palestinians who died after contracting the disease in Lebanon had health conditions such as cardiac or pulmonary issues, which are aggravated by poverty and conditions in the camps, said UNRWA spokeswoman Hoda Samra. ADVERTISEMENT. Cramped living conditions and the need to go out to work meant Palestinian refugees were more likely to be exposed to the virus, she added. "Vulnerable communities tend to have poorer baseline health conditions, hence more co-morbidities and chronic health conditions," said Jodle Abi Rached, an associate researcher at Sciences Po University in Paris. Lebanese authorities bar Palestinians from obtaining Lebanese nationality or working in many skilled professions, so the refugees largely make a living doing low-paid labour in construction and crafts, or as street vendors. "The focus here is on the economic elements - people go out because they can't afford to go stay home," Samra told the Thomson Reuters Foundation. She said the total number of infections among Palestinians was likely higher given that only those suspected to have been exposed to confirmed COVID-19 cases were tested. ADVERTISEMENT. Lebanon, which kicked off its inoculation programme on Sunday, has said it will vaccinate Palestinian and Syrian refugees along with the rest of the population. The total number of doses Lebanon has ordered so far would cover about half its population of more than six million, including at least a million Syrian refugees, who have also been hard hit by the pandemic. Nine out of 10 were living in extreme poverty last year, according to the United Nations. Lebanon has been hammered over the past year by an acute financial crisis and a massive explosion in the capital, as well as facing one of the region's highest coronavirus infection rates. But there are concerns about vaccine take-up. By Tuesday, only about 540,00 people had registered for vaccination, of whom about 6,200 were Palestinians and 5,300 were Syrians, according to government data. "There is a lack of encouragement to take the vaccine that I think applies to many communities in Lebanon," Samra said. Dit zijn omstandigheden die onze bijzondere aandacht vragen.

Verzoeker wijst er tenslotte nog op dat de fysieke toegang tot Libanon zeer beperkt is en dat de mogelijkheid voor verzoeker om het kamp te bereiken afhangt van vele veranderende factoren waarvoor actuele informatie essentieel is. Hij citeert vervolgens: "PROTECTION IN LEBANON. Of the 475,075 (December 2018) Palestine refugees registered until UNRWA in Lebanon, an estimated 270,000 currently reside in Lebanon (see American University of Beirut (AUB) and UNRWA, Survey on the Socioeconomic Status of Palestine Refugees in Lebanon of 2015), many of whom are excluded from key facets of social, political and economic life. Palestine refugees face legal restrictions that limit their rights, including the prohibition to work in 39 professions and to own property, as well as their access to state-provided services such as health and education. Close to 30,000 Palestinian refugees from Syria (PRS) are also currently recorded with UNRWA in Lebanon. Since August 2013, the access to Lebanese territory of PRS has become more difficult and since May 2014 they have only been allowed to enter the country in limited circumstances, making it extremely difficult for most PRS to enter the country to seek safety from the conflict in Syria. Furthermore, the majority of PRS already in Lebanon rely heavily on UNRWA services and may face specific protection risks related to their displacement and the difficulty to regularize and/or maintain a valid legal status in the country. This complex situation leads to wide-reaching protection challenges for PRS including restricted access to civil documentation (e.g. marriage certificates and birth registration), curtailed freedom of movement, increased vulnerability to abuse and exploitation, and limited access to specialized services including in health and education. Prior to the Syria crisis, Palestine refugee camp populations were amongst the most vulnerable populations in Lebanon. Those camps now hosting PRS and Syrian refugees, in addition to Palestine refugees already living in Lebanon, face additional difficulties such as increased rents, downward pressure on wages and increasing strain on camp infrastructure. The traditional social network in camps has been significantly challenged by the influx of refugees, leading to an increase in internal tensions. In Lebanon, the UNRWA protection response focuses on providing assistance to those most in need through a multi-dimensional approach, which includes: the identification and referral of vulnerable individuals facing protection risks; the coordination and delivery of mental health and psychosocial support services; access to case management and psychosocial support for survivors of gender-based

*violence; child protection; protection mainstreaming; monitoring and reporting on cross-border movements; and engagement with duty bearers to advocate for Palestine refugees' rights. *Last updated: February 2019*." Verzoeker besluit hieruit dat de reis terug naar het kamp met andere woorden niet kan worden gegarandeerd en levensgevaarlijk blijft. Tenslotte wijst verzoeker er op dat indien geen bewijs kan worden aangedragen van het feit dat de aanvrager onjuistheden vertelt, aan de verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, zeker indien hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, wat *in casu* het geval is.*

Verzoekster vraagt in hoofddeorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoekster voegt de pro deo aanstelling en de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling

4.1. Verzoekster legt haar originele Libanese identiteitskaart neer bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad acht de Libanese nationaliteit van verzoekster, die verder niet betwist wordt door verwerende partij voldoende aangetoond. Verder legt verzoekster ook originele identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen voor van haar echtgenoot, B.H. en hun dochters Sa. B. en So. B.. Uit de beslissingen genomen met betrekking tot B.H. blijkt dat niet wordt betwist dat B.H. geregistreerd is bij UNWRA in Libanon.

Ter terechtzitting werpt de vertegenwoordiger van verwerende partij op dat de twee minderjarige dochters op de bijlage 26 van verzoekster werden bijgeschreven maar dat zij, in tegenstelling tot verzoekster, niet de Libanese nationaliteit hebben en, gelet op de vaststelling dat zij van Palestijnse origine zijn, wel onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag vallen als dochters van een vader die UNRWA-geregistreerd is in Libanon. Verwerende partij wijst er op dat bijgevolg sprake is van een materiële vergissing wat de op de bijlage 26 van verzoekster vermelde kinderen betreft. De Raad stelt dat met beide partijen vast dat er inderdaad sprake is van een materiële vergissing en dat het verzoek om internationale bescherming, wat betreft de kinderen van verzoekster Sa. B. en So. B. inderdaad moet onderzocht worden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. In dit verband wijst de Raad er op dat het verzoek op grond van artikel 57/1 § 7 van de Vreemdelingenwet ingediend door een verzoekster vermoed wordt te zijn ingediend namens de haar vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie zij het ouderlijk gezag uitoefent. De verwerende partij stelt ter terechtzitting eveneens dat zij zich schikt naar de wijsheid van de Raad wat betreft de vraag of UNRWA in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

5.3. Met betrekking tot verzoeksters dochters Sa. B. en So. B., stelt de Raad het volgende vast.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”* Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus

wanneer “hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Met betrekking tot beide op de bijlage 26 van verzoekster vermelde dochters stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat zij van Palestijnse origine zijn, tot voor hun vertrek in het vluchtelingenkamp Ain el Helwe in Libanon verbleven en dat zij UNRWA geregistreerd zijn.

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op Sa. B. en So. B., dochters van verzoekster, van toepassing was.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op hen van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op de dochters van verzoekster die op de bijlage 26 van verzoekster worden vermeld van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65 en § 58). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Voorts heeft het Hof in dit arrest geoordeeld dat “... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden ...” (§ 55), leidt “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] van

artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen" (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder haar bescherming staan. Verwerende partij brengt in het administratief dossier onder meer de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 1 februari 2021 bij. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar het grote budgettaire tekort van UNRWA zoals dit onder meer blijkt uit de informatie op de website van het agentschap en trekt in twijfel dat UNRWA er momenteel nog in slaagt om zijn missie te volbrengen en dat de gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de mogelijkheid om een minimale bijstand te verlenen in de toekomst enkel zullen toenemen. De Raad stelt vast dat de door verzoekster in het verzoekschrift bijgebrachte informatie met betrekking tot de financiële situatie van UNRWA dateert van voor de in het bestreden beslissing geciteerde COI Focus. De Raad kan slechts rekening houden met de informatie die door partijen wordt bijgebracht.

In wezen blijkt uit de door partijen overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 12), doet niets af aan deze bevindingen.

In de voormelde COI Focus wordt herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggedroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 7); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 13); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigen en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 17). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 25-30), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheids crisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waar in het rapport naar wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar *social distance* sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftig-tal leerkrachten dreigt bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau.

Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown-maatregelen.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat het UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoeksters dochters, Sa. B. en So. B., recht hebben op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de COI Focus naar de organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot vrijwillige donaties, merkt de Raad op dat verwerende partij geen verdere informatie bijbrengt waaruit het resultaat van deze conferentie op budgettair vlak is voor UNRWA. Voorts merkt de Raad op dat de duur van de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA onvoorspelbaar is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeksters Sa. B. en So. B., dochters van verzoekster, een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat betreft de financiële situatie van UNRWA.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de op de bijlage 26 van verzoekster vermelde dochters Sa. B. en So. B. moeten worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

5.4. Met betrekking tot verzoeksters vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende. Verzoekster beroept zich enerzijds op de problemen die haar echtgenoot verklaart te hebben gekend met islamistische groeperingen in het vluchtelingenkamp Ain el Hilwe en anderzijds op de problemen die zij kende omwille van haar westerse levensstijl die zij had bij het begin van haar huwelijk en waarop zij aangesproken werd, de problemen van haar meerderjarige dochter S. met islamitische jongeren in het vluchtelingenkamp die haar uitscholden omwille van het feit dat zij geen hoofddoek droeg en de commentaar van haar schoonbroer op de manier waarop zij haar dochter opvoedde en de vrees dat haar twee minderjarige dochters in geval van terugkeer onder druk zullen worden gezet om te huwen in plaats van te studeren.

Zoals hierboven reeds aangehaald wordt niet betwist dat verzoekster de Libanese nationaliteit bezit. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*” Verzoeksters vrees voor vervolging moet bijgevolg beoordeeld worden met betrekking tot Libanon, met inbegrip van de vraag of verzoekster heden de bescherming van de Libanese autoriteiten kan inroepen. Krachtens artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet moeten de asielinstanties daarbij onder meer rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop

een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. De Raad kan slechts vaststellen dat het administratief dossier enkel landeninformatie bevat met betrekking tot de terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon, UNRWA bijstand aan Palestijnse vluchtelingen, de UNRWA financiële crisis en de impact op zijn programma's; de humanitaire en socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en de impact van de explosie in Beiroet op 4 augustus 2020 (map landeninformatie). Deze informatie is evenwel, gezien haar Libanese nationaliteit, niet relevant voor de beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging en de mogelijkheid om actueel de bescherming van de autoriteiten van haar land van nationaliteit in te roepen.

Gelet op het voorgaande en het ontberen van een eigen onderzoeksbevoegdheid ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekster overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de Sa. B. en So. B, dochters van verzoekende partij, toegekend.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 februari 2021 met betrekking tot verzoekende partij wordt vernietigd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET